

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Arbor Vitæ Sive Vita Et Doctrina Christi

Ex Quatuor Evangeliiis In Meditationes Quotidianas Velvti Totidem Ramos
Distributa

Illsung, Jakob

Dilingæ, 1693

Meditatio CCLXXXIX. Continuatio ejusdem Argumenti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60727](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60727)

MEDITATIO CCLXXXII

Continuatio ejusdem Argumenti

Matth. 10.

PUNCTUM I. Quia Christus præviderat, propter Fidem Evangelij, & propter Sanctitatem Christianæ multas persecutiones etiam à proximis Consanguineis illatum iri, præmonere & præmonere voluit Discipulos suos, & in horum persona omnium domesticos, dicens: Matth. 10. v. 36. *Inimici hominis domestici ejus.* Quæ enim major potest esse inimicitia, quàm à Fide & vera Sanctitate aliquem velle abducere quantumvis sub specie amoris, pietatis, & proximitatis conjunctionis? Tales domestici inimici sunt ipsa carnis propria caro & sanguis, & omnes potentie sensitivæ, & passiones animi, quæ sub specie justitiam propriam summam in nos inimicitiam exercent quia à maximis ac æternis Bonis retrahunt, ac in mala opposita impellunt. Itaque tum erga consanguineos, tum erga propriam carnem ac sanguinem appetitum nos geramus tanquam erga inimicos, pugnando illis, quando à vitæ Sanctitate impellunt nos conantur.

PUNCT. II. Ne amore consanguineorum quispiam ad ullum peccatum induci, vel à virtute induci se sineret, perrexit Christus dicere: *Qui amat patrem aut matrem plus quàm me, non est me dignus: Et qui amat filium aut filiam super me, non est me dignus.* Considera ergo, quid sit, & quàm indignum sit, patrem, matrem, filium, aut filiam plus diligere, quàm Christum nempe illorum beneplacitum Christi Beneplacitum

præferre, vel ad committendum malum, vel ad
omittendum bonum. Unde longè indignius est,
alios homines, non ita proximè junctos, nec bene
meritos, nec forsan etiam bene merituros de nobis,
Christo modo prædicto præferre cum proprio & nun-
quam reparabili damno. Quantum autem damnum
est, factum esse non dignum Christo, scilicet Redem-
ptore, Domino, Magistro, imò DEO ipso; & sic re-
pelli à Christi Meritis, Servitute, Disciplina, & ab
omnibus ejus Attributis Divinis, præsertim Potentia,
Sapientia, Providentia, Bonitate, Misericordia, Cle-
mentia, ac denique ab ultimo Fine nostro?

PUNCT. III. Ne ergo ullum hominem Christo
per amorem præferamus, sic diligamus Proximum,
ut ratio amoris nostri ultimata sit Christus. Hic
enim valet illud Sapientum adagium: Propter quod
unumquodque tale, illud magis tale. Ideo ulterius
dixit apud Matth. c. 10. v. 40. *Qui recipit vos, me reci-
pit* (Legatus enim repræsentat personam legantis,
adeoque Apostoli repræsentant personam Christi)
*Et qui me recipit, recipit eum, qui me misit. Qui recipit
Prophetam in nomine Prophetæ, mercedem Prophetæ acci-
piet; & qui recipit Iustum in nomine Iusti, mercedem Iusti
accipiet. Et quicumque potum dederit uni ex minimis istis
calicem aquæ frigidæ, tantum in nomine Discipuli: amen di-
co vobis, non perdet mercedem suam.* Quibus verbis te-
statur Christus, quòd amor exhibitus Prophetæ Chri-
sti, vel Iusto sive Amico DEI, vel cuicumque homini
in gratiam Discipuli Christi, ultimatè referatur in
ipsum Christum; propterea à se redditum iri merce-
dem, quam meretur receptio Prophetæ Christi, facta
nempe Prophetæ propter Christum, quia Christi
Propheta

176 *Ab Octava SS. Corp. Christi usque ad Adventum*
Propheta est: aut facta Iusto, quia Christi Amicus
est.

MEDITATIO CCXC

Continuatio eiusdem Argumenti

Matth. 10.

PUNCTUM I. Sicut Christus prius docuerat, quomodo
modo ordinanda sit Charitas erga consanguineos
& erga Proximum qualemcunque; ita nunc docet
quomodo Charitas ordinanda sit ab unoquoque
sibi erga seipsum. Itaque dicit apud Matth. c. 10.
v. 38. *Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non*
est me dignus. Quomodo autem accipere crucem suam
& sequi Christum, sit verè & ordinatè seipsum
accipere, patebit ex sequentibus. Nunc in re relatis
considera, quid sit accipere crucem, & quidem suam
crucem; & quò, ac quomodo sequi oporteat Christum.
Ille ergo accipit crucem, qui se cruci
subducit, cum potest: vel qui, cum se subducere
non potest, eam de manu DEI acceptat, & voluntatem
suam Divinæ perfectè conformat. Ille verò accipit
suam crucem, qui eam fert, quam DEVS ab ipso exigit
vel imponit; & non, quam ipse eligit. Qui si eam
etiam ferat usque ad mortem, & eo modo ferat, quem
Christus tulit, is profectò Christum sequitur. Quod
Christi autem, nempe à Christo cuiusvis homini
imposita, est imprimis illa, de qua ipse dixit: *Iugum meum*
suave est, & onus meum leve. Deinde est asperitas vite
cuiusvis Vocationi & Statui conveniens: denique
quævis adversitas à DEO homini immissa, vel peccati